Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 31. Субота 9 (21) Лютого 1891. Рôкъ I.

Перегладъ політичный.

О подорожи Найдост. Архик. Фердинанда пише *Fremdenblatt*: „Величаве, сердечне принятье Архик. Франца Фердинанда ва дворѣ россійскôмъ зворушило радôсно не лишень Австро-Угры, але мусѣло выкликати зъ певностію якъ найлѣпше враженье всюди, де лишень мирнû объявы суть пожаданû. Царь и царска родина приняли гостя въ спосôбъ, котрый явно показувавъ, якъ приязненû зносины сполучують оба дворы, котрû зносинамъ тымъ еще бôльше теплоты додати можуть. Взаимна симпатія найвысшыхъ лиць обохъ державъ числить ся звычайно до найсильнѣйшихъ запорученъ супокою. Справедливо тому назвала опинія публична визиту Найд. Архикнязя и принятье зô стороны могучого, миролюбивого володѣтеля россійского фактомъ въ ситуаціи нынѣйшнôй много значучимъ, будячимъ якъ найлѣпшу надѣю и скрѣпляючимъ єѣ на будучность“. Найповажнѣйшû органы россійскû прилучують ся до такого розумѣня тои рѣчи. *Fremdenblatt* повторяє въ тôмъ взглядѣ петербурску кореспонденцію *Norda* о побутѣ Найдост. Архикнязя въ Россіи. Не забуваймо, що передъ подорожею Архикнязя той самъ *Fremdenblatt*, дневникъ найдостовѣрнѣйшій, выступивъ противъ того, що деякû газеты такъ россійскû, якъ и нѣмецкû и нашû стали приписувати поѣздцѣ тôй значенье бôльше, ôдъ того, яке має звычайно кожда поѣздка зъ гречности. Єсть се рѣчею певною, що въ Петербурзѣ приймали Найдост. Архикнязя зъ ôдзнаками, якû належать ся лишень володѣючимъ цѣсарямъ або королямъ. Не пôдлягає длятого сумнѣвови, що Россія хотѣла заманифестовати своє бажанье захованя чи до Австріи наймиролюбѣйшихъ ôдносинъ.

Figaro подає вѣсть, що Бисмаркъ переславъ вже до Льондону всѣ свои приватнû паперѣ, а не задовго має самъ перенести ся тамъ на сталый побутъ. Нѣмцѣ не стратять на тôмъ нѣчого.

Дотеперѣшна дѣяльнôсть нового министра Штайнбаха — пише *Presse* — полягає лишень на точнôмъ розмотрюваню ся въ поодинокихъ агендахъ свого уряду и въ информованю ся въ меншихъ чи бôльшихъ справахъ. Въ першôмъ рядѣ ôдносить ся то до буджету. Розвязанье Думы державнои потягає за собою, що ново выбраному парляметови мусить бути знову предложеный прелиминарь на рôкъ 1891, тому то Министрь Штайнбахъ передовсѣмъ студіює теперь надъ буджетомъ. Крôмъ того займуть увагу п. Министра въ найблизшôмъ часѣ: змѣна ôдносинъ до Австро-Угорского Льойда, урегульованье ôдносинъ Державы до Стоваришеня плавбы паровои на Дунаю и реформъ тарифы товаровои на австрійскихъ желѣзницяхъ державныхъ. Поголоски, що п. Министрь має и то въ найкоротшôмъ часѣ выѣхати до Пешту, єсть безпôдставна.

На послѣднôмъ згромадженю Молодочехôвъ сказавъ Ригерь межи иншими, що на сто людей, котрû кричать: „прочь зъ пунктаціями“, десять навѣть не знає, що то суть пунктаціи. „Но мои панове — слова Ригера — крôмъ того маємо иншу, сумнѣйшу проякву: люде, котрыхъ уважали мы за стовпы нашои партіи утѣкають передъ звычайнымъ крикомъ газетярскимъ и крыють ся, якъ бы ся допустили якого злочиньства. Вже въ крови нашôй маємо якійсь рôдъ „фурятства“, котре всегда стає ся явнымъ, кôлько разôвъ намъ добре веде ся. Історія наша дає намъ много сумныхъ примѣрôвъ, що за часто запускали мы ся въ войны, котрû выкликалисьмо гордостію, и потôмъ страшнû поносили ихъ наслѣдки. Надъ тымъ тяжить якесь проклятье судьбы, а я пытаю, коли остаточно повстане нашъ нарôдъ зъ того историчного блуду?“ Бесѣда тота выкликала на зôбраныхъ дуже глубоке враженье.

Зъ хвилѣ, коли жидолюбивû Англичане стають въ оборонѣ жидôвъ россійскихъ, власти россійскû сповняють зъ найбôльшою точностію всѣ антижидôвскû установы, а праса жидомъ неприклонна домагає ся що разъ то новыхъ и що разъ острѣйшихъ средствъ противъ жидôвъ. И такъ *Гражданинъ* предпоручає правительству слѣдуючû средства противо семицкои расы, на добре розсѣвшои ся вже въ Россіи. Всѣ жиды, замешкалû въ глубѣ Россіи, котрû не належать до першои ґільды купцѣвъ, мають бути ôдставленû до мѣсць родинныхъ и не мають права перебувати черезъ довшій часъ въ внѣшныхъ губерняхъ царату; ремѣсники жидôвскû можуть перебувати въ внутрѣшныхъ губерняхъ царства лишень въ такôмъ случаю, єсли мають свѣдоцтва зъ укôнченои школы техничнои. Набуванье и наємъ землѣ, а такожь и участь въ биржѣ прислугує лишень купцямъ першои ґільды. До научныхъ заведень державныхъ и громадскихъ допускає ся лишень 5% жидôвъ, и то лишень зъ мѣсцевои людности жидôвскои. Повѣренье жидамъ доставъ правительственныхъ має бути остро заказане. Въ дорозѣ оподаткованя громадъ жидôвскихъ має бути утвореный фондъ на попиранье емиграціи жидôвскои. Жидôвскû органа прасы, яко деморализуючû опозицію публичну, мають бути заказанû, и жиды не будуть мали права посѣдати друкарнѣ и управляти штуки друкарскои. Урядники россійскû, ухиляючû тымъ преписамъ и допомагаючû жидамъ до обходженя правъ, будуть остро каранû.

Фотій и схизма восточна.

I.

Въ середу обходила цѣла Россія память тысячлѣтну смерти Фотія, протопатріарха шизмы и одного зъ головныхъ справцѣвъ розлуки межи западною и восточною Церквою. Тысячь лѣтъ минає вже ôдъ хвилѣ, коли духъ гордости и честолюбія заслѣпивъ серця людскû и въ замѣнъ за тоє ôдобравъ имъ то, що найсвятѣйше для нихъ було,—правдиву святу вѣру. Тому то не тѣшити ся а плакати повиннû нынѣшнû почитателѣ Фотія, плакати, що тысячь лѣтъ мало було на полагодженье и сполученье того, що розлучивъ Фотій. Плакати, що суть частиною рôлѣ, колись плодоносной а нынѣ запустѣлои — пропавшои. А и намъ плакати треба надъ нещастьемъ братей нашихъ, плакати надъ маючими очи а не видячими пропасти заблудженя, въ якôй черезъ тысячь лѣтъ нидѣють; плакати надъ маючими уши, а не чуючими зазывôвъ и покликôвъ св. Церкви. Недавными часами, коли за Бугомъ обходжено тысячлѣтну память крещеня Руси, пôднѣсъ ся у насъ голосъ Найвысшого Вождя нашого Преосвященного Митрополита и смиренно, але рѣшучо высказавъ, що не за Бугомъ тѣшити ся и ликувати выпадає, но що мы, дѣти св. католицкои Церкви, що мы однû повиннû обходити торжественно тоту память, яко день, въ котрôмъ получили мы вѣру Христову, святу, правдиву, въ сполученю зъ Римомъ. Най-же и менѣ вôльно буде пôйти за примѣромъ тымъ, и наколи нещасна, бо заслѣплена Россія обходить память першого убійцѣ єи духовои жизненности, най буде менѣ вôльно сягнути въ старину и кинути маленькій начеркъ часôвъ, въ котрыхъ живъ Фотій, опôсля завернути до єго дѣяльности и наслѣдкôвъ, якû она за собою потягнула. Застерегаю ся однакъ передъ мнѣніємъ, будьто-бы я бравъ ся за студіюмъ наукове, нѣ! Для интелиґенціи рѣчь та булабы не нова; кождый, кто перевертавъ карты исторіи, мусѣвъ засумовати надъ чорными сторонами тыхъ часôвъ. Але маю я на гадцѣ переважаючу бôльшôсть нашихъ читателѣвъ — селянъ, котрû, помимо того, що давно домагають ся исторія своеи Церкви, до теперь не дôждали ся жадного, хотьбы найменьшого пôдручника. Въ исторіяхъ Руси выданихъ теперь, зъ котрыхъ одна Дудовскимъ язычіємъ правды добачити трудно, будьто вже для того, що рѣчи тû писанû тенденційно, и мають на цѣли поучити нашъ нарôдъ о тôмъ, що вѣра батькôвъ нашихъ, то та сама, що за Бугомъ, будьто знову зъ тои причины, що мѣсця дотычачû нашои Церкви обговорюють ся такъ побѣжно и такъ млаво, що читатель не може спôзнати правды, котру остаточно зъ рôжныхъ причинъ авторъ закрыти хоче. Тому то маючи на взглядѣ тыхъ, для котрыхъ писати я зачавъ, буду старати ся писати якъ найприступнѣйше, не ôдступаючи анѣ на одинъ крокъ ôдъ чистои правды, котру въ разѣ потребы зможу ствердити жерелами найдостовѣрнѣйшими.

II.

Въ неизреченныхъ Судахъ Божихъ лежало то, що першû лучѣ сонця Христового появили ся на востонѣ, а не на западѣ. Може бути, що въ милосердію своѣмъ незмиримый Богъ, въ отцѣвскôй любовѣ хотѣвъ бôльше ласкъ злити на землю, котра мала стати опôсля блуднымъ сыномъ, а и то можливе, що хотѣвъ, щобы тамъ наставъ початокъ прощеня, де мавъ мѣсце початокъ кары (рай, пôсля всякои правдоподôбности, бувъ на всходѣ, въ Азіи). Но не намъ дослѣджувати цѣли Божû; досыть, що всхôдъ першій повитавъ Спасителя, всхôдъ першій почувъ божественне слово єго науки, всхôдъ першій въ найдальшихъ своихъ закуткахъ повитавъ высланникôвъ Божихъ, Апостолôвъ и Ихъ ученикôвъ. И тогды, коли въ Римѣ вѣра христова крила ся пôдъ землею, въ катакумбахъ, коли день въ день ишли тамъ сотки на смерть за вѣру, коли императоры выставляли указы, на знищенье христіяньства ажь до самого имени, коли межи гордыми поганами Крестъ святый бувъ дѣйстно посмѣ-

Емиграція прибирає розмѣры чимъ разъ бо̂льши̂. Зъ Подо̂ля россійского емигрують жиды. Въ послѣдныхъ лѣтахъ выѣхало ихъ зъ о̂дтамъ около 50.000 осо̂бъ. Одни̂ ѣдуть до землѣ обѣцянои, Палестины, други̂ до Америки по̂вно̂чнои и полудневои.

На Волыны нѣмецкій елементъ бере верхъ. Кольонисты розсѣли ся доокола, а своєю солидарностію доводять до того, що селяне, не могучи̂ числити на заробокъ у Нѣмцѣвъ, мусять тратити своє майно и опускати край. Причиняє ся до того „селяньскій банкъ ро̂льничій“, котрый безмилосердно дере шко̂ру зъ довжнико̂въ и лицитує селяньски̂ грунта, котри̂ переходять въ руки кольонисто̂въ.

Агенты емиграціи звернули ся теперь до Австріи, именно въ Галичинѣ, Уграхъ и Чехахъ розпочали сильну аґитацію за подорожею до Бразиліи.

Бо̂льши̂ товариства корабельни̂ зъобовязали ся канцльерови нѣмецкому, що горожанъ нѣмецкихъ до Бразиліи перевозити не будуть, а понеже зъ другои стороны и россійске правительство звертає увагу на рухъ емиграційный, то не выпадало аґентамъ ничь иншого, якъ звернути ся до насъ. Власне для того повинна такъ праса, якъ и власти компетентни̂ звернути увагу на тоє, и перестерѣгати народъ передъ злыми духами.

По̂сля петербурскихъ газетъ, переговоры зъ Ватиканомъ тревають еще безустанно. *Новое Время* пише однакъ, щоне ма цѣлкомъ надѣѣ, щобы квестіи спо̂рни̂ дали ся користно розвязати. Найтруднѣйшою справою єсть обсадженье архиепископства могилевского. До згоды въ то̂мъ взглядѣ не пріишло, бо кандидато̂въ правительственныхъ Ватиканъ не пріймає, а Россія зо̂ своеи стороны не хоче згодити ся на дальши̂ уступства.

Розпорядженьемъ пруского короля зъ 9 с. м. скликано соймъ познаньскій провинціональный. Начальный презесъ дѣистный тайный совѣтникъ гр. Zedlitz-Frützschler зъ Познаня уменованый зо̂ставъ королевскимъ комисаремъ, маршалкомъ бар. Unruh а заступникомъ Полякъ Стаблевскій.

Въ Парижу о̂дкрыла поліція дуже важни̂ документы, дотычачи̂ агитацій буляніжерскихъ. О̂дкрыто ихъ по̂дчасъ екзекуціи судовои въ домѣ однои зъ пріятельокъ Буляніжера. Въ столику найдено кошикъ повенъ корреспонденціи, дотычачихъ ро̂жныхъ періодо̂въ дѣяльности Буляніжера.

Въ россійско̂й Радѣ державно̂й о̂дчитувано на дняхъ проєктъ що до змѣны въ уставѣ войсково̂й артикуло̂въ о загально̂мъ ополченю. По̂сля проєкту, загальне ополченье буде о̂дъ теперь мати значенье военне и має становити часть силъ вооруженныхъ державы, звязану стисло зъ резервою и во̂йскомъ линійнымъ, котрого буде доповненьемъ. Наслѣдкомъ того, загальне ополченье по оголошеню мобилизаціи формує не лишень полки пѣхоты, але творить такожъ батеріи артильеріи, роты саперо̂въ и баталіоны артильеріи фортечнои. О̂ддѣлы ти̂, въ разѣ потребы постановлено лучити въ полки, бриґады и дивизіи. На чолѣ такихъ полко̂въ мають стояти генералы, штабъ и высши̂ офицеры зъ числа димисіонованыхъ и зачисленыхъ до загального ополченя. Понеже о̂дповѣдныхъ осо̂бъ знаходиться въ загально̂мъ ополченю дуже мало, тому має бути на будучно̂сть означеный речинець численя ся службы для генерало̂въ до 60-го, для высшихъ офицеро̂въ до 50-го року. Для всѣхъ иншихъ войсковыхъ, а такожъ для всѣхъ, приналежачихъ до загального ополченя речинець той має сягати до 43 року житя. Ро̂вночасно мають змѣнени̂ бути способы громадженя фондо̂въ на организацію загального ополченя.

Зъ Петербурга тельеграфують до Льондину, що на дворѣ россійско̂мъ панує великій непоко̂й зъ причины, що деяки̂ его члены до̂стали анонимни̂ листы о̂дгрожуючи̂ ся що дня 1 (13) марта, яко въ ро̂чницю смерти царя Александра II-гого, мають нигилисты допустити ся нового атентату. Тайна полиція зъбо̂льшила свою дѣяльно̂сть, а царь нараджувавъ ся зъ министромъ надъ тымъ, яки̂ средства обережности выпадало бы предприняти. Всѣмъ тайнымъ агентамъ полиційнымъ за границею приказано звертати увагу на емиграно̂въ россійскихъ.

Наталія гадає видно таки на правду выѣхати зо̂ Сербіи. Б. министръ Гарашанинъ заинтерпельовавъ въ Скупщинѣ правительство въ справѣ матери короля Александра, чи по выѣздѣ зъ Сербіи моглабы Наталія повернути коли небудь до краю.

Наро̂дъ-тлумъ-публична опинія.

Мало де на свѣтѣ панує таке помѣшанье понятій о справахъ жизненныхъ для краю, таке помѣнянье назвъ на ти̂ понятя и идеи, якъ власне у насъ, галицкихъ Русино̂въ. Не запускаючись далеко, возьмѣмъ на примѣръ ти̂ понятія и ихъ назвы котри̂ у насъ найчастійше мѣняють ся и котрыми кидає ся щедро при каждо̂й нагодѣ безъ глубшого застановленя.

И такъ кажемо: „Народъ“ тамъ де треба сказати „Товпа“ або „безмысный тлумъ“. Кажемо „опинія публична“ тамъ, де властиво той тлумъ, неначе-бъ Израиль на пустынѣ танцюючій передъ золотымъ телюкомъ, дає ся пхати першимъ лѣпшимъ фразесомъ, або въ овечо̂мъ гонѣ бѣжить за тымъ, кто его пристрасти по̂дласкотати вмѣє. Отъ же треба намъ зъ тои каламутнои ковбани выплысти на чисту воду и порозумѣтись що до назвъ и о̂дповѣдаючихъ имъ понятій.

Щожъ означає тоє слово „Народъ?“ Громада людей, говорячихъ однымъ языкомъ, заселяюча просторонь землѣ въ непрерывно̂мъ протягу вѣко̂въ, маюча и знаюча славну свою минувшо̂сть, оживлена однымъ идеаломъ на будучно̂сть, котрои загальну вѣками выроблену мудро̂сть, стремленя, симпатіи и идеалы, замыкає въ собѣ литература, вразъ зъ еи представителями интелигенцією, — се буде народъ. Такій наро̂дъ сознательный, тямучій, выробленый на основахъ христіяньскои моральности и оживленый глубокимъ почутьемъ правды и справедливости, если скаже своє збо̂рне слово, заявить чого хоче, що ему до вподобы, або що его волѣ противне, то таке слово его буде — опинією.

Єсли же возьмемо дану громаду людей, до котрои згадани̂ вымоги або не пристають, або лишь де-некотри̂ зъ нихъ, то таку зборку людей можна звати людомъ, гуртомъ, тлумомъ, юрбою, якъ кто врештѣ хоче, але не народомъ въ цѣло̂мъ того слова значеню.

Затымъ и проявъ воли, чи якогось збо̂рного голосу такого тлуму, опинією публичною звати не можна, бо буде то лишь проявъ выкликаный або не розсуджеными добре обставинами, або якоюсь проворно устроєною аґитацією. Буде то гуртовина въ родѣ того славного жидо̂вского осанна! по котро̂мъ незабавомъ при змѣненыхъ обставинахъ и по̂дстрѣканю переворотныхъ проводиро̂въ наступило дике: распни его!

Для докладнѣйшого поясненя тыхъ фізіольогичныхъ тонкостей и ро̂жниць, такъ межи народомъ а тлумомъ, якъ межи публичною опинією а гуртовиною; наведемо тутъ се, що о то̂мъ предметѣ пише оденъ зъ англійскихъ фізіолього̂въ въ лѣкарско̂й часописи „*The Lancet*“.

„Слово тлумъ — каже о̂нъ, — дає понятье о збо̂рцѣ людинъ ро̂жного сорту а черезъ тоє выключує мысль спо̂льнои одностайнои организаціи и спо̂льного однонцѣльного напряму!

Неможливою то єсть рѣчею, щобы тлумъ мавъ загальну волю, на котру складають ся найвысши̂ прикметы умственни̂ людей, волю, котра при всѣхъ змѣнахъ обставинъ проявляла бы ся одностайно. Дѣяльно̂сть мысли у тлуму, може лишь происходити зъ по̂ддуву пристрасти, злости, наслѣдовництва, зъ поворушень чисто инстинктовыхъ; себъ то, зъ тыхъ низшихъ силъ чоловѣчого розуму, Най збере ся юрба якась вражливыхъ людей, то не треба имъ зъ собою порозумѣватись, а стануть они по̂дъ вліяніемъ злости, легкодушности або наслѣдовництва, дѣйствовати всѣ заєдно, да такои степени, що не одна людина замѣшавши ся въ ту юрбу, буде дѣлати неразъ на переко̂ръ своимъ засадамъ и переконаню.

Численно̂сть, сама вже зъ себе має якуюсь неуловиму силу, розбуджуючу пристасти и спонукуючу одиницѣ до наслѣдовництва. Най оденъ чоловѣкъ розгорячить ся та запалить, а вже та палко̂сть пройме гуртъ и по̂дъяренье проявить ся загальне, хоть до того не буде нѣякои мудрои и основнои причины. Най оденъ, припустѣмо, спогляне въ гору, а вже всѣ въ ту сторону очи звертають; най ктось стане бѣгчи, а за нимъ полетять други̂; най въ тако̂й гуртовинѣ оденъ допустить ся нагл ости, а вся она безъ жаднои розваги кине ся дѣйствовати гвалтомъ. Треба признати, що въ то̂мъ дивно̂мъ проявѣ, дѣйствує щось, що заступає мысль и волю чоловѣка, а тоє щось єсть ничимъ другимъ, лишь поволобненьемъ найнизшои змисловости людзкои, котрого то щось годѣ брати за умственну силу; дивлячись однакъ на наслѣдки та на одностайно̂сть тыхъ наслѣдко̂въ, се щось очертати можна лишь тымъ однымъ словомъ: „розумъ тлуму“

Тлумъ по̂дъ вліяньемъ тои силы таємничои, приноровлює собѣ дуже скоро всѣ цѣхи сильнои организаціи. Зъ нечуваною пристрастею ти̂ ро̂жнородни̂ одиницѣ въ гуртѣ такъ зъ собою спонюють ся, що образовлює ся одностайна масса, и тымъ лишь можна собѣ вытолковати се дивне поступованье всякихъ тлумныхъ збѣговискъ, котри̂ вже не одно правительство ставляли въ дуже трудно̂мъ положеню.

Акція передвыборча.

Головный рускій комитетъ выборчій у Львовѣ на засѣданю дня 18 н. ст. лютого поставивъ кандидатомъ:

Олександра Барвѣньского, професора учительскои семинаріи у Львовѣ, на округъ Броды-Камѣнка.

Зъ Бережанъ пишуть до *Дѣла:*

„Дня 16 с. м. зо̂брали ся въ домѣ д-ра Чайко̂вского въ Бережанахъ делегаты трехъ рускихъ комитето̂въ повѣтовыхъ (зъ Бережанъ, Рогатина и По̂дгаєцъ) для поставленя кандидатуры. Закимъ донесемо о то̂мъ зборѣ ширше, скажемо лишь коротко ось що: кандидатуръ зголошено чотыри: д-ра Чайковского, адвоката зъ Бережанъ, судьѣ Жегестовского зъ По̂дгаєць, ректора о. Бачиньского и о. Джулыньского зъ Лапшина. Нарады не довели до нѣякого результату, бо мимо 4-кратного голосованя нѣкотрый кандидатъ не до̂ставъ бо̂льшости. Зъ тои причины запанувало середъ селянъ велике огорченье.

ховискомъ для поганъ, а зго̂ршеньемъ для жидо̂въ; тогды на всходѣ, а именно въ его осередку въ Царгородѣ, христіяньство вже давно взяло було верхъ надъ поганьствомъ. Мусѣло оно тамъ до часу такожь укривати ся передъ свѣтомъ, и небуло религією узнаною, та все таки стануло оно такъ высоко, що въ хвилѣ, наколи року 312, дозволили володѣтелѣ римскои державы Константинъ и Лициній, вызнавати кождому вѣру свою свобо̂дно, а лишень заявили бажанье, щобы кождый оставъ при своѣй вѣрѣ, показало ся, що зъ поганьства лишила ся лишень тѣнь и згадка.

Не мѣсце тутъ розводити ся надъ тымъ яки̂ судьбы переходила о̂дъ того часу Церковь. Були то часы вѣчнои борбы и триумфу, борбы зъ останками поганства и загальнымъ забуреньемъ порядку суспо̂льного, якого то̂льковѣкове поганьство довело, борбы дальше зъ що-разъ то новыми ересями, яки̂ появляли ся именно на Востоцѣ. Пекло видячи, що годѣ вже дальше поганьствомъ мовь хмарою чорною закрывали правды Божои повставало въ ново̂й одежи, хотѣло заколотъ выкликати межи христіянами и черезъ то знищити ихъ цѣлкомъ.

(Дальше буде.)

„Того дня ôдбувъ ся также зъѣздъ ширшого комитету Русинôвъ и Поляковъ въ радѣ повѣтовôй. Зъ кандидатскими рѣчами выступали д-ръ Чайкôвскій и Зарсмба. Ôдъ п. Чайкôвского жадали Поляки, щобы ôнъ вступивъ до польского „кола“, але ôнъ рѣшучо ôдмовивъ, заявивши, що навѣть центральный комитетъ польскій такого бажаня николи не высказавъ. Потôмъ выбрано тѣснѣйшій комитетъ зъ 16, по половинѣ зъ Русинôвъ и Полякôвъ, а той комитетъ, ôдбувши заразъ засѣданьє, заявивъ, що найбôльше шансъ має кандидатура д-ра Чайкôвского.“

Въ Долинѣ зôбравъ ся дня 16 с. м. комитетъ предвыборчій на котрый прибувъ дельегатъ центрального комитету польского п. С. Гендель и представивъ яко кандидата п. Казимира Рудницкого. Именемъ комитету болехôвского однакъ заявивъ судія Кобыляньскій и дръ Пôдлускій, що цѣла Болехôвщина буде голосувати за п. Романчукомъ. По довгôй дебатѣ ухваливъ комитетъ що заявляє ся въ першôмъ рядѣ за кандидатурою п. Рудницкого, єсли бы однакъ кандидатура єго не мала шансъ, всѣ станутъ за п. Романчукомъ, щобы черезъ то поборювати иншу, для обохъ народностей неприклонну кандидатуру.

Въ Коломыѣ кандидувавъ крôмъ Бльоха и Быка также и Левъ Майселесъ. котрому выказано що права до кандидованя не має перенѣсъ ôнъ свою кандидатуру до Дрогобича. Въ Коломыѣ акція-выборча почала ся на добре, и вже теперь бьютъ жиды противникôвъ кандидатуры вѣденьского рабина, Бльоха. Мы згадували вже, що комитетъ христіяньскій въ Коломыѣ постановивъ не допустити до выбору анѣ Быка анѣ Бльоха, а запропоновавъ мандатъ до Думы державнои д-ру Игнатію Каминьскому. Той однакъ зрѣкъ ся кандитуры на рѣчь гр. Едмонда Старженьского.

Въ Станиславовѣ на предвыборчôмъ зôбраню дня 15 с. м. выбрано комитетъ зъ 50 членôвъ и велено єму зъ куріи мѣстъ Станиславôвъ-Тысьменица перевести выбôръ дра Билиньского.

Молодѣжь университецка ческа въ Празѣ выступила по причинѣ маючихъ въ скорѣ наступити выборôвъ до Думы державнои зъ манифестомъ, въ котрôмъ тѣшучись сподѣваною побѣдою Молодочехôвъ, ставляють слѣдуючі условія будучимъ молодоческимъ посламъ: 1. Опозиція противъ гр. Тааффе и цѣлковита подальнôсть ôдъ парляментарнои бôльшости. 2. Въ Думѣ державнôй уживанье лишень языка ческого и staранье ся о то, щобы и другі послы уживали свого матерного языка (дѣйстна вежа Бабель). Чески послы повинні трудити ся также надъ добромъ другихъ народностей славяньскихъ, а именно тыхъ, котрі сходять ся зъ Молодочехами въ напрямахъ політичныхъ, культурныхъ и соціяльныхъ (тѣшь ся „Червона Русе!“) 4. Мають старати ся о заложенье другого университету въ Моравіи и о економичне пôднесенье моравского люду. 5. Повинні заняти ся справою загального голосованя, старати ся о основуванье читалень и о выдаванье дешевои газеты для народа. 6. Обовязкомъ ихъ пôдпирати змаганя женьщинъ, стремлячихъ до выбореня собѣ привилею учащуваня на студія университетскі. 7. Мають пôддержувати въ кождôмъ напрямѣ молодѣжь. Здає ся, що вскорѣ прійде часъ, коли и гимназіясты стануть выдавати манифесты до послôвъ.

Въ Богородчанахъ, якъ пише намъ нашъ дописователь, не зголосивъ ще нѣкто своеи кандидатуры. Комитетъ выборчій пôдъ предсѣдательствомъ маршалка Шеленьского, скликавъ на 18 лютого здобы для нараджѣнья ся кого на кандидата обрати.

Дотеперѣшный пос. о. Кор. Мандычевскій нэ зголосивъ своеи кандидатуры, тожь мають єго поспитати, чи надаль прійме мандатъ зъ Богородчанъ.

Кроника.

— **Є. В. Цѣсарь** зволивъ Найвысшимъ постановленьемъ зъ дня 17 лютого с. р. совѣтникамъ секційнымъ въ Министерствѣ правосудія, др. Робертови Гольцкнехтъ von Гортъ и др. Александрови Мнишкови-Тхурницкому, надати наймилостивѣйше титулъ и характеръ совѣтникôвъ министеріяльныхъ; а секретарови минист. др. Фридерикови баронови Call на Розенбургу и Кульмбахъ титулъ и характеръ совѣтника секційного, всѣмъ зъ увôлненьемъ ôдъ таксы.

— **Похороны цивѣльнѣ.** Во Франціи де хрещені и нехрещені недовѣрки, вже ôдъ многихъ лѣтъ, а особливо ôдъ часу заведеня републики, всѣми силами за тымъ побивали ся, щобы люде безъ священника мерли и безъ участи духовеньства ôдбували ся похороны, — въ тôй Франціи теперь зовсѣмъ опачный такимъ недовѣрчимъ бажанямъ завязавъ ся напрямъ. Такъ звані цивильні похороны вмѣсто умножуватись, зменшують ся явно на бôльшу гризоту ворогôвъ христіянства.

Маємо пôдъ рукою справозданье администраціи предпріимства похоронного париского (Pompes funebres), котре статистично выказує, що ôдъ 1884 р. до 1889, число цивильныхъ похоронôвъ зъ 21, 37% опало на 18, 63% мимо завзятои пропаганды за ними. Той проявъ, попри инчихъ того роду фактахъ доказує, що безвѣрство Французôвъ, навѣть и въ найнизшихъ сферахъ, де оно особливымъ способомъ було щѣплене, начинає уступати мѣсця почутю потребы вѣры христіянского житя. Тамъ, де правительство само, зложене зъ людей безъ вѣры намагало, вплывъ церкви вытрунути зъ суспôльности, де, выгнавши монахôвъ и одôбравши школу духовеньству поставило школу безвызнаневу, тамъ теперь настає поворотъ противный такимъ лихимъ намѣрамъ. Такъ буває всюды, де гоненье вѣры и Церкви стане розмагати ся.

— **Жена** нещасного урядника при желѣзници, котрый погибъ передвчера пôдчасъ зткненя ся двохъ льокомотивъ, зъ горя и розпуки збожеволѣла. Хехлинскій оженивъ ся доперва передъ тыжнемъ и то зъ дѣвчиною бѣдною, выхованицею єго матери. Тѣло єго перевезено до Стрыя, де вчера ôдбули ся похороны.

Львôвска дирекція почтъ и телеграфôвъ оповѣщує: Пôсля повѣдомленя межинародного бюра почтового въ Бернѣ не можна впроваджувати до Румуніи анѣ въ пакетахъ почтовыхъ анѣ въ звычайныхъ посылкахъ вартôстныхъ слѣдуючихъ предметôвъ: 1. оружія войскового, муниціи зъ приналежностями; 2. патронôвъ до якого небудь оружія стрѣльного, выробленыхъ чи то зъ паперу чи зъ тектуры; 3. стрѣлъ военныхъ, куль, бомбъ, гранатôвъ, набоѣвъ картачевыхъ и т. п.; 4. пороху до стрѣляня до карабинôвъ; и рушниць стрѣлецкихъ, пороху до пôдкопôвъ; 5. предметôвъ запальныхъ и експльодуючихъ, якъ также предметôвъ пиротехничныхъ; 6. сѣрники; 7. карты до граня; 8 льосы; 9. сôль въ кождôй формѣ, сôль камѣнну, морску и пр.; 10. румуньскі монеты зъ бронзу; 11. тютюнъ въ листю, якъ также въ кождôй переробленôй формѣ; 12. лахи и шматы; 13. макуляторовый и выбракованый папѣръ; 14. вату, зô старои волны перероблену; 15. винну лозу, винні корчѣ и виноградъ; 16. дерева, цвѣты, цыбульки росльинні, корѣнь овочѣ, ярины и всѣлякі продукты огородові, взагалѣ всякі зелені и засушені рослины. Выимку становлять засушені зѣля и цвѣты до ужитку фармацевтичного призначені; 17. живі звѣрята и сыре мясо. — Се подає ся въ мысль розпорядженя министерства торговлѣ зъ дня 7 сѣчня 1891 ч. 177 до загальнои вѣдомости.

— **Въ Гамбурзѣ** арештовано баронову Еллернъ, жену кватермайстра нѣмецкои арміи, за тоє, що въ перержаючій способъ мучила она свою 16-лѣтною доньку, котру привязала до лавки и пекла розпаленымъ желѣзомъ. Доперва на щастье прибувшій отець, выдеръ нещасну офѣру зъ рукъ звѣрскои матери. Баронову арештовано. а доньку ôдвезено до шпиталю. Лѣкарѣ сумнѣвають ся, чи зможуть слабу удержати при житю.

— **Вечерокъ музыкальный** на дохôдъ Читальни, ôдбувъ ся дня 2 с. м. въ Сокали за старункомъ о. Петра Погорецкого. Закôнчивъ ся той вечерокъ танцями треваючими ажь до самого раня. Чи принѣсъ ôнъ якій пожитокъ Читальнѣ, не знаємо, хиба найбôльшій зыскъ мавъ зъ того п. Гротъ, взявшій за саму салю 18 зр. крôмъ закусокъ и напиткôвъ. Не дуже красне свѣдоцтво про порядки сокальскі дає намъ нашъ дописуватель. „Читальня при своихъ 10 членахъ, котрі не платять вкладокъ, истнує лишь для славы, бо до неи майже никто не ходить. Якъ прійде Недѣля або Свято, нто живъ суне до Зильбера, де начинають ся торги о фѣрманку зъ горѣлкою на дворець желѣзници. За проводомъ Матвѣя Демчука мѣсцевого „богача“ всѣ божого дня не шанують мовь бы якійсь поганьскій народъ. Кто тоє спинить, коли самі духовні устроюють гучні вечерки, на згôршенье людей другого обряду, у котрыхъ теперь великій пôстъ“.

— **Емиграція до Бразиліи** розпôчне ся зъ весною зъ новою силою. „Варшавскій Дневникъ“ помѣщує кореспонденцію зъ Нешавы: О емиграціи на весну всѣ говорять тутъ явно, а многі спродають вже рухомости и ôддають въ посесію або спродає свои оселѣ. До емигрованя лагодять ся переважно селяне, не маючі ролѣ, робôтники и парôбки, а вже и теперь много такихъ выходить зъ краю. И нема тыждня, щобы кого не перелапали на границѣ. До бюра повѣту зголошують ся десятками селяне, домагаючі ся пашпортôвъ, або метрикъ. Майно спродають за пôвъ дармо, а именно дешево спродають грунта. За оселѣ, вартуючі 1.000—5.000, беруть 300—500 руб., а ôддають въ посесію за 50—100 руб. Рôвночасно що разъ численнѣйше вертають зъ Бразиліи емигранты зъ минувшого року, нужденні, бѣдні, ледво могучі удержати ся зъ голоду на ногахъ, безъ чоботôвъ и грошей. Зô слезами въ очахъ оповѣдають о страшнôмъ положеню емигрантôвъ въ Бразиліи, о браку мешкань и роботы и страшной смертельности, а именно середъ дѣтей. Емигранты тамошні умирають безъ сповѣди, похорону христіянского, бо не ма анѣ церкви, анѣ священникôвъ.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень, 20. лютого. Станъ здоровля гр. Тааффе полѣпшивъ ся.

Пештъ, 20. лютого. Въ Избѣ послôвъ въ тягу вчерайшои дальшои розправы надъ предложеньемъ о судовництвѣ конзулярнôмъ освѣдчивъ министръ правосудія, що предложенье, маюче фирму конвенціи зъ Австрією, має на цѣли упорядковати въ дорозѣ уставодавства головні засады судовництва конзулярного и забезпечити правне влѣянье Угоръ. Министръ выказувавъ, що не выдержить критики закидъ, мовь-бы то предложенье мало бути пôдставою до вытвореня новои вспôльнои справы. Предложенье ôдповѣдає цѣлковито угодѣ зъ 1867 року. Дебата веде ся нынѣ дальше.

Парижъ. 20 лют. Цѣсарева вдова Фридерикова оглянула выставу штукъ красныхъ и панораму „Au siecle“ снѣдала въ готелю амбасады нѣмецкои, почôмъ ôдбула довшу прогульку въ лѣску бульонскôмъ. Вечеромъ ôдбувъ ся обѣдъ въ готелю амбасады. Цѣсарева загадала забавити тутъ 8 дней.

Риботъ, генералъ Brugere и бôльша часть членôвъ тѣла дипльоматичного записали ся на листѣ визитовôй въ палатѣ амбасады.

Константинополь, 20 лютого. Комисія выслана до Триполисъ укôнчила свои працѣ и высказала ся вдоволяюче. Заповѣла она, що хоче вернути до Константинополя, а лишень въ наслѣдокъ телеграфичного порученя вздержала ся зъ поворотомъ.

Донесенье себѣ-то-бы Порта загадала обсадити посаду оттоманьского комисаря въ Софіи дѣйстнымъ комисаремъ уважають въ кругахъ добре поинфовмованыхъ яко неправдиве.

Торгъ збôжемъ.

20 лютого	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	7.— -8 15	7.——7.85	7.——7.65	7.10—8.35
Жито	5.80—6.40	5 80—6.25	5.75—5.95	5.95—6.45
Ячмѣнь	6.——6 75	—.——	—.——.—	—.——.—
Овесъ	6.——6.50	5 90—6 20	5.40—5 95	6.——6.60
Горохъ	6.20—9.75	6 ——9 —	6.——8 50	6.30—9.75
Выка	—.——	——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер	42.—52 —	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.
Хмель ôдъ —.— до —.— за 56 кильо.
Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ —.— до —.— зл

Ôдвѣчательный редакторъ Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы па **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣ стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ сти петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрѝ частѣйше будутъ свои оповѣщеня умѣщат одержуютъ ôдповѣдный рабатъ.

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей груди и гортанки. Уживає ся що три годинѣ для дорослыхъ по ложцѣ ôдъ кавы. — Цѣна бутельки 50 кр.

!! Даромъ !!

и оплачено высылаю мôй цѣнникъ **Суконъ** мужескихъ зъ поученьемъ якъ має ся самому собѣ брати мѣру — **сукно** власного выробу. Взоры и моднѝ картоны. Наймоднѣйше, найтревальше и найдешевше.

Цѣлковитѝ убраня, менжиковы пальтоты лѣтнѣ зъ сукна и шевіоту ôдъ 10 зр. и высше. Поручательство въ тôмъ, що не ôдповѣднѝ рѣчи принимаю назадъ.

Агенты всюда пошукованѝ.

Фабрика суконъ мужескихъ.

KAROL BEER, Troppau, öster. Schlesien,

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1891,

выданый въ польскôмъ языцѣ мѣстить календаріюмъ грецке и латиньске, богато илюстрованый, повенъ цѣкавыхъ розправъ, дотычачихъ збереженя здоровля, посылає

ЛЬЕОПОЛЬДЪ ЛѢТЫНЬСКІЙ,

у Львовѣ, Валова 14,

franco за надосланьемъ **50** кр. а- в.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

Молоко стерилизоване

пôсля методы того професора) єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступає цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленѝ тымъ молокомъ не слабують на жаднѝ слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ).

Equitable.

Найбôльше Товариство асекураційне на свѣтѣ, концессіонова въ Австріи 11 паздерника 1882 р.

Резерва для убезпеченыхъ въ Австріи мусить бути въ Австр складана, а крôмъ того служить на поккрытье убезпечень палати Товариства у Вѣдни (Stockner Eisenplatz), вартости 2 миліонôвъ.

Ґенеральна аґенція для Галичины и Буковины у Львовѣ ул. Валова ч. 3.

Найбôльше	Найпевнѣйше	Найкорыстнѣйше
Стан убезпеки зъ кôнецмъ р. 1889 1577,541.665 злр. Новѝ интереса въ року 1889 438.160.250 злр.	Майно власне зъ кôнцемъ р, 1889 267,875.722 миліоновъ злр.	Резерва зысковъ, въ котрôй маю удѣлъ обезпеченя злр. 56,802.68

Билянсъ за р. 1890 єще не замкненый, взрôстъ цѣлого Товариства въ тôмъ року бувъ дуже знатный.

Всякѝ комбинаціи убезпечень на житье.

Надзвычайнѝ корысти.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц,

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякѝ ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

4½% листы гипотечнѝ.
5% листы гипотечнѝ премійованѝ.
5% листы гипотечнѝ безъ преміи.
4½% листы Тов. кредитового земс.
4½% листы Банку краєвого.
4½% пожичку краєву галицку.
4% пожичку пропинаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4¹/₁₀% пожичку пропинаційну угорску.
4% угорскѝ Облигаціи индемнизаційнѝ,

котрѝ то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкорыстнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного пріймає ôдъ Вп. купуючихъ всякѝ **выльосованѝ, а вже платнѝ мѣстцевѝ** паперѣ цыннѝ, якъ также **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевѝ,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрѝ самъ поносить.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикаръ у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає знанѝ зъ доброты своєи и письмами узнаня надгороджени средства кураційнѝ, а перше всего:

СИРОПЪ КОКЛЮШЕВЫЙ

цѣна фляшки разомъ зъ способомъ ужитя 40 кр.

Подяка. Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь въ мѣсци.

Честный Пане!

Кôлька тыжнѣвъ треваючій коклюшь, вычерпавъ вже бувъ всѣ силы трилѣтнои моєи дитины. Я робивъ все, що менѣ раджено—но все на дармо. Напады кашлю були такъ частѝ и такъ сильнѝ, що встрясали цѣлымъ организмомъ бѣднои дитины и спонуковали чувати при ней якъ день, такъ нôчь. По кождôмъ такôмъ атаку наступало довге ôддѣлюванье флеґмы, страшне для дивлячихъ ся на муки слабои дитины.

Въ анонсахъ „Литыньского Кальендарь Здоровля“ вычитавъ я о сиропѣ коклюшевôмъ и уживъ средства того, котре вже по кôлькаразовôмъ ужитюѣ зменшило напады кашлю, а фльеґма зъ легкостію ôддаляти ся стала. По ужитю двохъ фляшочокъ навѣть и слѣды коклюша уступили. На пôднесенье заслугує также тоє, що дитина охотно дуже заживала тоє средство задля приємного смаку тогожь.

Прошу приняти горячу подяку ôдъ ôтця, котрому уздоровили Вы дитину а заразомъ прошу тую подяку розпространити на корысть терпячои людскости. Зôстаю зъ вдячностію и поважаньемъ Юлій Крейссъ ц. к. надпоручникъ и офицеръ економичный въ шпиталю гарнизоновôмъ у Львовѣ. Львôвъ, 1 Марця 1890.

Груднѝ зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Полотна льнянѝ Корчиньскѝ

и иннѝ выробы

найтревальшѝ и найдешевшѝ.

Пробки franco

Вл. Ґонетъ,

въ Корчинѣ коло Кросна.

Яковъ Федеръ

мѣскій лѣкарь и акушеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвши въ **Устю зеленôмъ,** лѣчить всякѝ слабости въ кругъ медицины и хирургіи входячѝ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.